

Χοσέ Ροδρίγεςθ (Jose Rodriguez), Ισπανία (αναρχικός σύντροφος)

-Ταυτοποίηση μάρτυρα-

Θα κάνω μια σύντομη αναδρομή της ιστορίας του ένοπλου αγώνα στην Ισπανία πριν και κατά τη διάρκεια του καθεστώτος του δικτάτορα Φράνκο. Επίσης θέλω να μιλήσω για την πραγματικότητα, δηλαδή για το δημοκρατικό καθεστώς και θα εξηγήσω εν συντομία τους λόγους για τους οποίους βρίσκομαι εδώ.

Το αντάρτικο είναι μια μορφή αγώνα ενάντια στην καθεστηκυία τάξη που κρατάει από παλιά. Στην ισπανική επικράτεια είναι ευρέως γνωστή με αυτό το όνομα έως την εποχή της δικτατορίας του στρατηγού Φράνκο.

Αντάρτες υπήρξαν οι επονομαζόμενοι «μακίς», αναρχικοί μαχητές όπως ο Γουενθεςλάο Χιμένεθ Ορίμπε, ο Ραμόν Βίλα Καπδεβίλα, ο Μαρσελίνο Μασσάνα, ο Σέζαρ Σαμπορίτ, Φρανσίσκο Σαμπατέ Γιοπάρτ και ο Χοσέ Λιουίς Φασερίας, οι οποίοι μέχρι το 1963 συνέχισαν τον αγώνα ενάντια στο φασισμό και στον καπιταλισμό, αγώνας που ξεκίνησε στις 18 Ιούλη 1936, διασχίζοντας διαρκώς τα γαλλικά σύνορα με κατεύθυνση τη Βαρκελώνη, φορτωμένοι με τσάντες γεμάτες όπλα, προπαγανδιστικά έντυπα και υλικά για το τύπωμα παράνομων εκδόσεων.

Άλλες ομάδες, όπως αυτή του Φρανθίσκο Πονθάν Βιντάλ –ο οποίος δολοφονήθηκε στις 17 Αυγούστου 1944 στη Γαλλία από την Γκεστάπο–, βοήθησαν χιλιάδες Εβραίων και άλλων διωκόμενων να διαφύγουν από το ναζιστικό καθεστώς, σε συνεργασία με τους συμμάχους. Όλοι αυτοί ανεξαιρέτως κατηγορήθηκαν ως «τρομοκράτες» και «λησταντάρτες» από τα μέσα επικοινωνίας του φρανκικού καθεστώτος.

Χρόνια πριν, θεωρήθηκαν επίσης «τρομοκράτες» και «λησταντάρτες» άντρες της δράσης του αναρχοσυνδικαλισμού στην Καταλονία, όπως ο Μπουεναβεντούρα Ντουρρούτι, Ρικάρντο Σανς, Αουρέλιο Φερνάντες και ο Χουάν Γκαρσία Ολιβέρ, μέλη των ομάδων «Λος Σολιδάριος/Οι Αλληλέγγυοι» και «Νοσότρος/Εμείς», εκτελεστές του Ρεγκεράλ, κυβερνήτη του Μπιλμπάο, και του καρδινάλιου Σολδεβίγια. Οι δύο τελευταίοι εμπλέκονταν στη δημιουργία ομάδων πιστολέρο στην υπηρεσία των αφεντικών, κι επίσης, ευθύνονταν για τη δολοφονία του Σαλβαδόρ Σεγκί και δεκάδων συνδικαλιστών μεταξύ των ετών 1918 και 1923.

Η ομάδα «Λος Σολιδάριος» πραγματοποίησε επίσης την απαλλοτρίωση σε υποκατάστημα της τράπεζας Banco de Espana στην πόλη του Χιχόν, καθώς και την απόπειρα εκτέλεσης του Αλφόνσο του 13ου, βασιλιά της Ισπανίας, το 1926.

Αυτοί οι ίδιοι άντρες της δράσης αργότερα βρέθηκαν στην πρωτοπορία των λαϊκών δυνάμεων που αναχάιτισαν στους δρόμους το φασιστικό πραξικόπημα της 18ης Ιούλη 1936, ξεδιπλώνοντας την πιο διεισδυτική αναρχική επανάσταση που έχει γνωρίσει μέχρι στιγμής η ανθρωπότητα.

«Πιστολάδες» αποκαλέστηκαν επίσης αναρχικοί μαχητές όπως ο Πέδρο Ματέου, ο Ραμόν Κασανέγιας και ο Λιουίς Νικολάου, οι οποίοι το 1921 εκτέλεσαν τον πρόεδρο της κυβέρνησης Εδουάρδο Ντάτο, υπεύθυνο για τη δολοφονία δεκάδων συλληφθέντων συνδικαλιστών στην Καταλονία και σε άλλες περιοχές μέσω της εφαρμογής του αποκαλούμενου «νόμου των αποδράσεων», δηλαδή της προσηυθέτη 962 . απελευθέρωσης κρατουμένων και της ακόλουθης εκτέλεσής τους με πυροβολισμό από απόσταση.

Πολλοί άλλοι υποτιθέμενοι «πιστολάδες» (στην πραγματικότητα, μαχητές της Εθνικής Συνομοσπονδίας Εργασίας/CNT) έδρασαν κατά τη διάρκεια αυτής της περιόδου (1918-1923) αντιμετωπίζοντας με τα όπλα στα χέρια τα αφεντικά που αρνούσαν να δεχτούν τις δίκαιες εργατικές διεκδικήσεις εκείνων των χρόνων (οκτώωρο μεροκάματο, αύξηση μισθών, αξιοπρεπείς συνθήκες διαβίωσης), σε έναν αγώνα που άφησε πίσω του εκατοντάδες νεκρούς και από τις δύο μπάντες.

«Γκάνγκστερ» αποκάλεσαν τα μέσα επικοινωνίας, αλλά και μεγάλο μέρος των ομάδων της δημοκρατικής αντιπολίτευσης, τον Σαλβαδόρ Πουτς Αντίκ και τον Οριόλ Σολέ Σουγκράνιες, μέλη των MIL-GAC (ακρωνύμια για το Ιβηρικό Κίνημα Απελευθέρωσης και τις Αυτόνομες Ομάδες Μάχης), ένας σχηματισμός που συνεργάστηκε με τους εργατικούς αγώνες, συγκεντρώνοντας κεφάλαια μέσω απαλλοτριώσεων τραπεζών και εκδίδοντας κείμενα για την αφύπνιση της εργατικής

τάξης.

Ο Πουτς Αντίκ εκτελέστηκε από το φασισμό με αργό θάνατο διά στραγγαλισμού στην γκαρότα στις 2 Μάρτη 1974, ενώ ο Οριόλ Σολέ πυροβολήθηκε πισώπλατα και πέθανε κοντά στα γαλλικά σύνορα από την Γκουάρδια Θιβίλ (Πολιτική Φρουρά), ενόσω ο ίδιος ήταν άοπλος και μετά την εντυπωσιακή απόδραση τριάντα πολιτικών κρατουμένων από τη φυλακή της Σεγόβια μέσω των υπονόμων, τον Απρίλη του 1976.

Μετά το θάνατό τους, ένα μεγάλο κομμάτι της δημοκρατικής αντιπολίτευσης τους διεκδίκησε ως «μάρτυρες» της αντιφασιστικής υπόθεσης, αν και όσο βρίσκονταν εν ζωή δεν θέλησε να συνεργαστεί μαζί τους λόγω των ξεκάθαρων αντικαπιταλιστικών τους τοποθετήσεων.

Η περίοδος της «μετάβασης στη δημοκρατία» μετά το θάνατο του Φράνκο, στις 20 Νοέμβρη 1975, δεν βελτίωσε την κατάσταση. Στις 3 Μάρτη 1976 πέντε εργάτες έπεσαν νεκροί και δεκάδες άλλοι τραυματίστηκαν από τις σφαίρες της ισπανικής ένοπλης αστυνομίας στην πόλη του Γκαστέις (ή Βιτόρια). Το έγκλημά τους; Η συμμετοχή σε μια ειρηνική συνέλευση στο πλαίσιο μιας απεργίας που διαρκούσε τρεις μήνες. Ο ισπανικός Τύπος και τα φερέφωνα της κυβέρνησης έκαναν λόγο για τη «βία» των εργατών, προκειμένου να αιτιολογήσουν την προμελετημένη δολοφονία.

188 άτομα δολοφονήθηκαν την περίοδο μεταξύ 1975 και 1983 από την αστυνομία και από φασιστικές τρομοκρατικές ομάδες. Πολλά από αυτά τα εγκλήματα παρέμειναν ατιμώρητα.

Ο Αγκουστίν Ρουέδα Σιέρρα, αναρχικός και αυτόνομος σύντροφος που συνελήφθη το 1978 ενώ διέσχιζε τα σύνορα από τη Γαλλία, μαζί με άλλον ένα σύντροφο, μεταφέροντας εκρηκτικά (συνεχίζοντας με αυτόν τον τρόπο τον αγώνα των «μακίς»), βασανίστηκε μέχρι θανάτου από τους δεσμοφύλακες της φυλακής του Καραμπαντσέλ στη Μαδρίτη στις 13 Μάρτη του ίδιου έτους, μετά την ανακάλυψη ενός τούνελ στο εσωτερικό της φυλακής που σχεδιάζόταν να χρησιμοποιηθεί για την απόδραση μελών του COPEL, δηλαδή του Συντονιστικού Κρατουμένων σε Αγώνα, συνελυσιακή οργάνωση που δημιουργήθηκε από τους κοινωνικούς (ή «κοινούς») κρατουμένους για τη διεκδίκηση αμνηστίας και αθρόων μεταρρυθμίσεων του σωφρονιστικού συστήματος.

Το 1982 το PSOE (Ισπανικό Εργατικό Σοσιαλιστικό Κόμμα) έκανε την είσοδό του στο παλάτι της Μονκλόα, στη Μαδρίτη. Το 1983 εμφανίστηκαν οι GAL (Αντιτρομοκρατικές Ομάδες Απελευθέρωσης), μια παρα-αστυνομική οργάνωση, υπεύθυνη για απαγωγές, βασανιστήρια και 23 δολοφονίες Βάσκων προσφύγων και Γάλλων πολιτών μέχρι και το 1987.

Αργότερα, υψηλόβαθμα στελέχη της σοσιαλιστικής κυβέρνησης, αστυνομικοί, έως και ένας στρατηγός της Γκουάρδια Θιβίλ καταδικάστηκαν σε πολλά χρόνια κάθειρξης για τις δραστηριότητες των Αντιτρομοκρατικών Ομάδων Απελευθέρωσης/GAL. Ωστόσο, από τα εκατοντάδες χρόνια φυλάκισης στα οποία καταδικάστηκαν, εξέτισαν μονάχα ένα ελάχιστο μέρος, και στην πλειονότητά τους όσοι καταδικάστηκαν για κρατική τρομοκρατία κυκλοφορούν ελεύθεροι.

Ούτε και υπήρξαν καταδίκες για αυτούς που δολοφόνησαν με 113 ριπές υποπολυβόλου τέσσερα μέλη των Αυτόνομων Αντικαπιταλιστικών Κομάντο/CAA κατά την ενέδρα και τον τουφεκισμό στην Μπαΐα ντε Πασαΐα στις 22 Μάρτη 1984. Η επίσημη εκδοχή έκανε λόγο για «ανταλλαγή πυρών» ανάμεσα σε «τρομοκράτες» και δυνάμεις ασφαλείας. Τέτοια είναι η ποιότητα της δημοκρατίας μας.

Από τις 11 Σεπτέμβρη 2001 η καταπολέμηση της «τρομοκρατίας» βρίσκεται στο επίκεντρο των πολιτικών καταστολής και ποινικοποίησης της αντίστασης γενικά, είτε αυτή είναι ειρηνική είτε όχι. Είναι προφανές λοιπόν ότι οι «αντιτρομοκρατικοί» νόμοι και οι «αντιτρομοκρατικές» πολιτικές εφαρμόζονται για να προασπίσουν το υπάρχον κοινωνικό, πολιτικό και οικονομικό σύστημα.

Είναι οι εξουσιαστές και τα επίσημα φερέφωνα τους στα μέσα επικοινωνίας που προσδιορίζουν τι αποτελεί «τρομοκρατική πράξη» και τι όχι. Για αυτούς, για εσάς, οι βομβαρδισμοί του NATO, οι οικονομικές πολιτικές που καταδικάζουν στη σκλαβιά εκατομμύρια ανθρώπους ανά τον κόσμο ή οι αστυνομικές βαρβαρότητες δεν συνιστούν πράξεις τρομοκρατίας, αλλά είναι τρομοκρατικές οι πράξεις αντίστασης ενάντια σε αυτήν τη βαρβαρότητα ή ακόμα και η απλή πρόθεση του να αντισταθεί κανείς.

Είμαστε περήφανοι για την ιστορία αγώνα και αντίστασης του ελευθεριακού-αναρχικού κινήματος και δεν θα αρνηθούμε ούτε τους ανθρώπους της δράσης, ούτε το αντάρτικο αυτής της ιστορίας. Δεν

τους θεωρούμε «τρομοκράτες». Τους θυμόμαστε ως συντρόφους που έδωσαν τον καλύτερό τους εαυτό στον αγώνα ενάντια στον καπιταλισμό και στο κράτος, στον αγώνα για την απελευθέρωση της τάξης των καταπιεσμένων στην οποία ανήκουμε.

Σήμερα ο καπιταλισμός δείχνει εκ νέου το αυθεντικό εγκληματικό και αντιλαϊκό πρόσωπό του. Υπό το ζυγό των νεοφιλελεύθερων οικονομικών πολιτικών, πολλοί επιστρέφουν σε δυσβάσταχτες συνθήκες διαβίωσης. Πολλοί, για άλλη μια φορά, ανακαλύπτουν επίσης το παραπέτασμα καπνού που κρύβουν οι όροι «τρομοκρατία» ή «βία», όπως λανσάρονται από τα πάνω, ως πολιορκητικός κριός ενάντια στα κινήματα αγώνα που εμφανίζονται αυτή την περίοδο.

Υπό αυτή την έννοια, εγώ και άλλοι ελευθεριακοί-αναρχικοί σύντροφοι θεωρούμε εξολοκλήρου έγκυρα τα κίνητρα λόγω των οποίων ο Επαναστατικός Αγώνας πέρασε στη δράση. Τους θεωρούμε άξιους συνεχιστές ενός διευρυμένου κινήματος αγώνα, στην Ευρώπη αλλά και πέρα απ' αυτήν.

Κληρονόμους των αγώνων των δικών μας «μακίς», των δικών μας μιλισιάνων και ανθρώπων της δράσης, συνεχιστές της ιδέας του αγωνίζεσθαι με όλα τα μέσα ενάντια στον εγκληματικό καπιταλισμό, κληρονόμους της ιδέας μιας κοινωνίας πιο δίκαιης και ίσης, όπου θα καταργηθούν η εκμετάλλευση και η αδικία.

Στην ισπανική επικράτεια, η φιγούρα του Νίκου Μαζιώτη είναι ευρέως γνωστή στον ελευθεριακό-αναρχικό χώρο από το 1999, με το κίνημα αλληλεγγύης που γεννήθηκε μετά την επίθεση που απέτυχε εναντίον του υπουργείου Βιομηχανίας και Ανάπτυξης, κίνημα στο οποίο τόσο εγώ όσο και άλλοι σύντροφοι συμμετείχαμε μέσω της διάδοσης ανακοινωθέντων.

Επί της παρούσης, έχει δημιουργηθεί ένα παρόμοιο κίνημα αλληλεγγύης με την οργάνωση Επαναστατικός Αγώνας, ύστερα από τη δολοφονία του Λάμπρου Φούντα και τις συλλήψεις. Είχα την ευκαιρία να γνωρίσω φέτος τους συντρόφους Νίκο, Πόλα και Κώστα, και είναι προφανές ότι απέχουν έτη φωτός από το στερεότυπο του αιμοσταγούς «τρομοκράτη» με το οποίο μας βομβαρδίζουν τα μίντια.

Γι' αυτό επίσης τους θεωρούμε κληρονόμους από απόσταση, μιας και εμείς, η τάξη των καταπιεσμένων, οι εργάτες, οι αποκλεισμένοι, δεν έχουμε πατρίδα: οι προσδοκίες, οι αγώνες και τα όνειρά μας για λευτεριά είναι τα ίδια, είτε στην Ισπανία, είτε στην Ελλάδα, είτε στη Λατινική Αμερική. Ίδιος είναι ο εχθρός σε αυτόν τον παγκοσμιοποιημένο κόσμο, και ίδια είναι η απάντηση του λαού, που δεν σταματά μπροστά στην ποινικοποίηση και καταστολή της.

Έτσι, η αλληλεγγύη προς τους διωκόμενους σε αυτήν τη δίκη αποτελεί αναπόσπαστο στοιχείο του διεθνούς αγώνα ενάντια στον καπιταλισμό και στο κράτος. Ένα νέο κεφάλαιο του ατομικού και συλλογικού αγώνα ενάντια στην κυριαρχία και στην εξουσία.

Από την πλευρά μας, λοιπόν, όχι μόνο ως ελευθεριακοί-αναρχικοί, αλλά επίσης ως αποκλεισμένοι και εκμεταλλευόμενοι, λέμε πως ο αγώνας μας είναι δίκαιος και αναγκαίος, και μπορεί να κριθεί μονάχα από τους ισότιμους μας.

Ζήτω ο επαναστατικός αγώνας! No Πασαράν/Δεν θα περάσουν!

Ερωτήσεις συνηγόρων

Βαγιανού: Θα ήθελα να ρωτήσω τον κύριο μάρτυρα ποια είναι η κατάσταση σε σχέση με την οικονομική κρίση στην Ισπανία.

Χοσέ: Η κατάσταση στην οποία ζει ο κόσμος στην Ισπανία είναι αντίστοιχη με αυτή που ζει ο κόσμος στην Ελλάδα. Μάλιστα, τα νούμερα που παρέχει η εθνική υπηρεσία εργασίας δείχνουν την Ισπανία να είναι η πρώτη χώρα σε ποσοστά ανεργίας με την την Ελλάδα να ακολουθεί, αλλά και με τα μεγαλύτερα ποσοστά ανεργίας όσο αφορά τους νέους.

Βαγιανού: Σε σχέση με αυτή την εξέλιξη της κρίσης, οι συνειδήσεις του κινήματος εκεί σε ποιο επίπεδο βρίσκονται;

Χοσέ: Πραγματοποιούνται μεγάλες διαδηλώσεις και καλούνται τακτικά διάφορες κινητοποιήσεις. Φαίνεται πως σιγά σιγά ο κόσμος έχει αρχίσει να ξυπνάει.

Βαγιανού: Μας μιλήσατε για τον ισπανικό εμφύλιο πόλεμο και άλλες ηρωικές φάσεις πριν και μετά τη διδακτορία. Πιστεύετε ότι σήμερα αυτές οι ιστορικές συγκυρίες, τη στιγμή που βιώνουμε έναν κίνδυνο, τη στιγμή του κινδύνου του κοινωνικού, ζωντανεύουν μέσα στο κίνημα; Γίνονται ζωντανή δύναμη για το κίνημα και πώς αυτό εκφράζεται στην Ισπανία;

Χοσέ: Έχουν επιχειρήσει, μέσω της εκπαίδευσης, να μας κάνουν να ξεχάσουμε αυτές τις ιστορικές μνήμες, παρ' όλα αυτά παραμένουν στη μνήμη και στη συνείδηση πολλών. Οι νέοι που καταπιανόμαστε με αυτά τα ζητήματα, ουσιαστικά είμαστε παιδιά της (δικής τους) δημοκρατίας! Η πολιτική κατάσταση έχει αρχίσει να πολώνεται και στην Ισπανία. Οι καιροί αυτοί, οι αλλοτινοί αρχίζουν να αντηχούν πλέον και στη σημερινή κατάσταση.

** Η μετάφραση έγινε από σύντροφο του μεταφραστικού δικτύου contrainfo.espin.net*